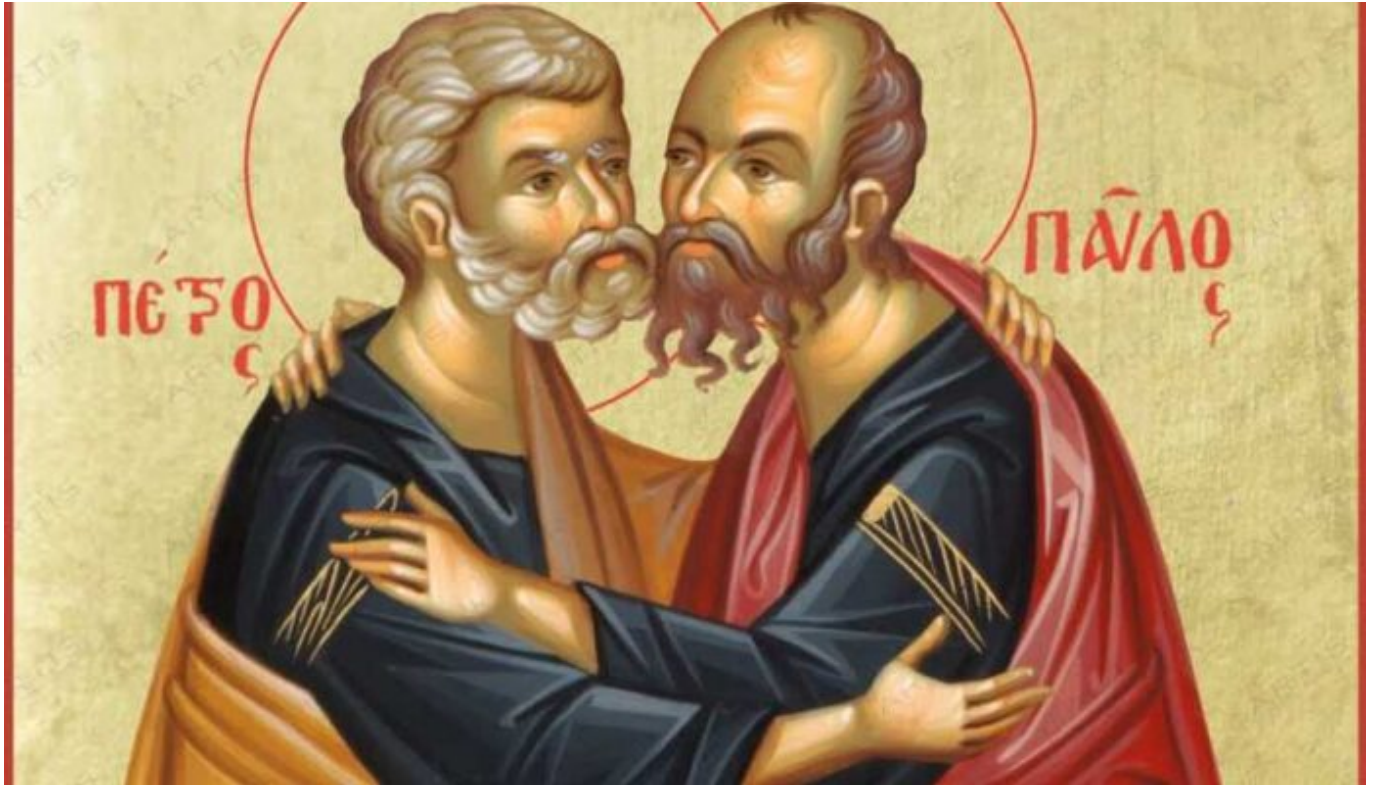

Οι «πνευματικοί λίθοι» του εκκλησιαστικού στερεώματος και η διηνεκής προσφορά τους

/ [Γνώμες](#)

«ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν»
(Ματθ. ιστ', 18)

• του Πρωτοπρ. Ιωάννου Γκιάφη (Πολιτικού Επιστήμονος-Θεολόγου)

Μια εποχή που σφράγισε την ιστορία της ανθρωπότητας και ευρήματά της διασώζονται μέχρι και σήμερα σε διάφορους αρχαιολογικούς χώρους, είναι η εποχή του λίθου.

Το ξεκίνημά της ανάγεται πριν από 2,5 περίπου εκατομμύρια χρόνια. Το κύριο γνώρισμά της υπήρξε η χρήση των λίθινων τεχνουργημάτων από μέρους των ανθρώπων.

Όλα τα υλικά αντικείμενα ήταν κατασκευασμένα από την πέτρα. Οτιδήποτε χρειαζόνταν ο άνθρωπος στην καθημερινότητά του το πραγματοποιούσε με τη βοήθεια των διαφόρων λίθων. Γι' αυτό και από τότε σώζονται πέτρινα αγγεία, λίθινα εργαλεία, πέτρινα αγάλματα, ακόμη και λίθινες οικοσκευές. Και όλα αυτά

μαρτυρούν την ευεργετική επίδραση του λίθου στην τότε αρχαία προχριστιανική εποχή.

Ο λίθος δεν έπαυσε και μέσα στο διάβα των αιώνων να αποτελεί ένα χρήσιμο υλικό στον άνθρωπο, κάτι που επιβεβαιώνεται και μέσα από σημερινές υλικοτεχνικές κατασκευές. Αλλά και στο ευαγγελικό ανάγνωσμα της 29ης Ιουνίου γίνεται αναφορά στην «πέτρα»(Ματθ. ιστ΄, 18). Μπορεί να μην κυριαρχεί η κυριολεκτική της σημασία, όμως δίνεται μια μεταφορική διάστασή της. Ο ιερός ευαγγελιστής Ματθαίος μεταφέροντάς μας έναν παροιμιώδη διάλογο μεταξύ του Κυρίου και του αποστόλου Πέτρου, μεταξύ των άλλων ο Διδάσκαλος παρομοιάζει τον μαθητή Του με «πέτρα».

Του αποδίδει τον χαρακτηρισμό του «βράχου», εξαιτίας της σθεναρής πίστεως που ομολόγησε ο Πέτρος κατά τη διάρκεια της ζωής του. Μήπως ο απόστολος Πέτρος παρότι αρνήθηκε τρεις φορές τον Χριστό κατά την δίκη Του, δεν ήταν εκείνος ο οποίος μετέπειτα του εκδήλωσε την απέραντη αγάπη του προς Αυτόν; Μήπως ο απόστολος Πέτρος όταν άρχιζε να βυθίζεται μέσα στη θάλασσα εξαιτίας του ανέμου που έπνεε, δεν φώναξε: «Κύριε σώσον με»; Επομένως εύστοχα ο ερμηνευτής Ευθ. Ζιγαβηνός θα τονίσει ότι ο Πέτρος παρομοιάζεται με πέτρα διότι όντως μετά την τρίτη άρνησή του αναδεικνύεται μέχρι το μαρτυρικό του τέλος η «πέτρα της πίστεως».

Και ο Κύριος θα συμπληρώσει στον διάλογο αυτό ότι ο Πέτρος θα καταστεί με την ομολογία του «ο πρώτος λίθος πάνω στον οποίο θα κτιστεί η πνευματική οικοδομή της Εκκλησίας»(Ματθ. ιστ΄, 18). Ο ιερός Θεοφύλακτος σχολιάζοντας τη φράση αυτή θα σημειώσει ότι: «η ομολογία του Πέτρου θα είναι το έρεισμα όλων αυτών που θα πιστέψουν. Θα καταστεί το πρότυπο για κάθε άνθρωπο που θα επιθυμεί να ανεγείρει τον οίκο της πίστεώς του.»

Βεβαίως ο Χριστός μας στην προς Εφεσίους επιστολή του αποστόλου Παύλου χαρακτηρίζεται ως ο «ακρογωνιαίος λίθος» (β΄,20). Δεν αναιρείται όμως με τον χαρακτηρισμό αυτό ότι ο απόστολος Πέτρος κατέστη η θεμέλιος πέτρα της Εκκλησίας. Όλοι οι απόστολοι με το πλούσιο έργο τους, τον ευαγγελισμό ψυχών, έγιναν οι θεμέλιοι λίθοι της πρωτοχριστιανικής Εκκλησίας. Ο δε απόστολος Πέτρος είναι ο πρώτος ομολογητής της ορθής πίστεως και ακολουθούν οι υπόλοιποι μαθητές του Θεανθρώπου. Δικαίως ο Ιερός Χρυσόστομος γράφει πως «η Εκκλησία οικοδομείται από όσους πιστεύουν στο Λυτρωτή Χριστό, με πρώτο παράδειγμα ειλικρινούς εμπιστοσύνης στον Κύριο τον απόστολο Πέτρο».

Κατά την 29η Ιουνίου εκάστου έτους η Αγία μας Εκκλησία συνεορτάζει και τη μνήμη του άλλου αληθινού ομολογητή αποστόλου του Κυρίου μας, του αποστόλου

Παύλου. Αφενός ο ίδιος ο Χριστός αποκάλυψε στον απόστολο Ανανία για τον Παύλο ότι «σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστίν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐν ὧν ἔθνων καὶ βασιλέων» (Πραξ. θ', 15). Και πράγματι ο Παύλος μεταμορφώθηκε από αδίστακτος διώκτης του Χριστού σε εκλεκτό ὄργανό Του που διέδωσε το ευαγγελικό μήνυμα της αγάπης μπροστά σε εθνικούς και βασιλείς. Αφετέρου και ο απόστολος των Εθνών θυσιάζεται για την ανοικοδόμηση της Εκκλησίας.

Συνεχώς κηρύσσει «καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ» (Εφεσ. α', 22). Πιστεύει ακράδαντα ότι ο Θεός χάρισε την Εκκλησία στους πιστούς Του και τοποθέτησε υπέρτατο αρχηγό της τον ίδιο τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό. Όλοι δε οι πιστοί συναποτελούν το σώμα της Εκκλησίας, αφού «οἱ πολλοὶ ἐν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. ιβ', 5). Συνεπώς και ο Παύλος παρουσιάζει κοινὰ γνωρίσματα με τον Πέτρο, παρόλη την διαφορετικότητα του ξεκινήματός τους, της καταγωγής τους, ακόμη και του χαρακτήρα τους. Και οι δυο κινήθηκαν στην ομολογιακή και εκκλησιαστική κατεύθυνση, τη στιγμή που επικρατούσε έντονα το ειδωλολατρικό σκοτάδι και ο θρησκευτικός συγκρητισμός.

Σκεπτόμενοι αυτές τις δυο αποστολικές προσωπικότητες έχουμε χρέος να προβληματισθούμε και ως προς την δική μας πνευματική προσφορά. Ίσως ορισμένοι υποστηρίξουν την ύπαρξη απόστασης μεταξύ της αποστολικής εποχής και της σημερινής πραγματικότητας. Πέρασαν τόσοι αιώνες ώστε η πορεία και ιεραποστολική θυσία αυτών να αγγίζουν το σημερινό γίνεσθαι;

Κι όμως ο ευαγγελικός λόγος διαρκώς αποδεικνύεται διαχρονικός. Προβλήματα του μακρινού παρελθόντος υφίστανται υπό άλλη μορφή και στο «σήμερα». Η καθημερινή ειδησεογραφία δεν είναι παρά γεμάτη από εγκληματικότητα, διαφθορά και ανηθικότητα. Και είναι φυσικό κι επόμενο αφού η απομάκρυνση του δημιουργήματος από τον Δημιουργό έχει ως ζοφερή συνέπεια την πνευματική ασυδοσία του πλάσματος με έσχατο στάδιο την πνευματική του ανυπαρξία.

Το μόνο ανάχωμα ως προς αυτή την κατιούσα κατάσταση είναι η επανένωση του πλάσματος με τον Πλάστη διαμέσω της αληθινής πίστεως του και της αφοσιώσεώς του στο θέλημα του Θεού. Μόνο η επιστροφή στην εκκλησιαστική κοινότητα, στην κοινωνία της αγιοπνευματικής ενότητας δύναται να οδηγήσει τον αμαρτωλό στην πνευματική του αναγέννηση και σωτηρία. Στηρίζοντας κάποιος την ύπαρξή του στον ακρογωνιαίο λίθο-Χριστό, όχι μόνο οι ελπίδες του συνεχώς ανανεώνονται, αλλά και η χαρά της αιωνιότητας βιώνεται από αυτή εδώ την πρόσκαιρη ζωή.

Δίδασκε ο άγιος Παΐσιος: «εάν πιστεύουμε ότι ο Χριστός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος, τότε τίποτε δεν μας φοβίζει, ακόμη και η δοκιμασία. Ο Διοκλητιανός έγινε

συνεργάτης του Διαβόλου βασανίζοντας τους χριστιανούς αλλά χωρίς να το θέλει, πλούτισε την Εκκλησία με αγίους.» Είθε οι απόστολοι Πέτρος και Παύλος να συντροφεύουν τη ζωή μας ως παραδείγματα ομολογιακής πίστεως και εκκλησιαστικής συνείδησης, όταν οι χριστιανικές αξίες υποτιμούνται και τίθενται στο κοινωνικό περιθώριο. Γένοιτο!